

متن پرسش

سلام علیکم استاد: استاد در کتاب ادب خیال و عقل و قلب فرمودید: نباید امید رسیدن به کمالات را از دست داد تا اگر در این دنیا فتح بابی نشد در آن دنیا آن سیر شروع شود. حال سوال من این است که اگر ما سعی کنیم آن امید را در دل داشته باشیم ولی به دلیل وجود موانع و نبود انسان کامل برای دستگیری به فعلیت و بقای بعد از فنا نرسیم و در این دنیا از عالم ماده نیز بالاتر نرفته باشیم (یعنی ورود به عوالم مثال و عقل و... در دنیا میسر نشده باشد)؛ ۱. آیا بعد از مرگ عوالم ۱. مثال ۲. عقل ۳. اعیان ثابته ۴. واحدیت ۵. احدیت ۶. احدیت ذاتیه را طی کرده و در نهایت به عالم احدیت ذاتیه ورود می‌کنیم؟ ۲. آیا اگر فرض کنیم که در دنیا هم این امکان وجود داشته باشد رسیدن به آن عوالم با همان کیفیت است یعنی بین سالکی که در این دنیا به فنا می‌رسد و سالکی که در آن دنیا بعد از مرگ به فنا می‌رسد تفاوتی نیست؟ ۳. به دلیل نبودن خطرات و کریوه های سلوک (فرعونیت و...) در بعد از مرگ آیا بهتر نیست که بذر آن امید در دل کاشته شود و بیشتر سیر شخص به آن دنیا واگذار شود؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در قیامت انسان بر اساس اراده‌ها و معرفت‌های دنیایی‌اش جلو می‌رود. لذا اگر در دنیا اهل اُنس با خدا بود آن‌جا حجاب‌هایی که مانع آن اُنس بود، مرتفع می‌شود. در این مورد خوب است به کتاب «معاد، جدی‌ترین زندگی» که روی سایت هست، رجوع فرمایید. موفق باشید